

KUNTOSALI- MURHAT

Caj C. Tavutlammi

Sisällysluettelo

Luku 1
Luku 2
Luku 3
Luku 4
Luku 5
Luku 6
Luku 7
Luku 8
Luku 9
Luku 10
Luku 11
Luku 12
Luku 13
Luku 14
Luku 15
Luku 16
Luku 17
Luku 18
Luku 19
Luku 20
Luku 21
Luku 22
Luku 23
Luku 24

Luku 25

Luku 26

Luku 27

Luku 28

Luku 29

Luku 30

Luku 31

Luku 32

1

Helsingin Vanhan kirkon urut alkoivat kumista, sävelet kaikuivat kivisistä seinistä uhkaavina, silti selvästi surumielisinä, ja jokainen paikallaolija tunnisti Albignonin Adagion harmonisen ja haikean tunnelman. Kirkko oli tupaten täynnä, jopa parvet pullistelivat väkeä kuin markkinoilla konsanaan, myös ulkopuolella parveili saattoväkeä, huolimatta keväisen lauantaipäivän pienoisestä pakkasesta. Mukaan oli eksynyt kenties myös uteliaita ihmettelemään, että ketähän merkkimiestä nyt saatetaan. Kysymys olikin aiheellinen, sillä Vanhan kirkon kautta olivat useat kansakunnan kaapinpäällä olleet lähteneet viimeisellä matkalleen kohti suurta tuntematonta. Näiden joukossa oli ollut sekä valtiomiehiä kuten K.A. Fagerholm ja Johannes Virolainen, taiteiden edustajia kuten Alvar Aalto ja Erkki Melartin sekä urheilijoista Paavo Nurmi. Vanha kirkko sijaitsi aikaisemman hautausmaan, niin sanotun ruttopuiston päällä, ja aivan kuten suuren osan Helsingin ydinkeskustaa sen oli suunnitellut saksalainen arkkitehti Carl Ludvig Engel.

Kuulijoista jotkut olivat aidosti liikuttuneita, lähinnä kirkkopenkkien eturivissä majailevat, osa taas oli enemmänkin vain läsnä, jotkut jopa vilkuilivat kelloaan aivan kuin heillä olisi kiire pois. Saattoväen joukosta erottui tuttu hahmo, iso miehen köriläs, vierellään viehko keski-ikäinen nainen. Mies oli Kirmo Vakava, ja hän näytti nimensä mukaisesti sangen vakavalta, jopa surulliselta. Hänen suunsa liikkui aivan kuin hän olisi halunnut sanoa jotakin, niin kuin halusikin. Hän tahtoi huutaa:

”Tämä ei voi olla totta. Tämä ei saa olla totta! Olit ystäväni, miksi sinun täytyi kuolla?”

Kovapintaisen rikoskomisarion tunnekuohun aiheuttaja oli arkussa makaava mies, jonka hän oli tuntenut hyvin kauan ja hyvin läheisesti. Vaikka heidän väleihinsä oli raapaistu pieni särö viimeisimmän murhajutun yhteydessä, olivat sekä Kirmo että myös vainaja tehneet Canossan matkan, ja he olivat perusteellisesti selvittäneet yhdessä ja kumpikin osaltaan Moraalinvartija-järjestöön liittyneet tapahtumat.

Arkussa makaava mies oli Veikko Viitala, arvostettu suomalainen yritysjohtaja, joka oli menehtynyt äkillisesti parisen viikkoa sitten. Kuolema oli tullut täytenä yllätyksenä aivan kaikille, myös Kirmolle, sillä Veikko, huolimatta kiireisestä yritysjohtajan elämästä, oli aina pitänyt hyvää huolta sekä fyysisestä että henkisestä kunnostaan. Hän oli kuitenkin ollut vielä nuori mies ja erinomaisessa kunnossa, viettänyt säännöllistä elämää ilman terveyttä verottavia paheita, tupakointia tai ryyppyreissuja.

Kirmo pohti suhdettaan Veikko Viitalaan sekä tämän suurenmoista luonnetta ja elämänfilosofiaa. Veikkoon soveltui erinomaisesti vanha Publilius Syruksen ajatus:

Virum bonum natura, non ordo facit.

Ei miehestä tee kunnollista asema vaan luonne.

Eli miehen luonne ratkaisee miehen kunnollisuuden, eivät mitkään ulkoiset seikat kuten asema tai varallisuus.

Veikko oli Kirmon mielestä ollut mies parhaimmasta päästä, ehkäpä jopa parhain hänen tuntemansa. Tämän vuoksi Kirmon suru oli aito ja syvä, ja hän koki menettäneensä yhden ainoalaatuisista keskustelukumppaneistansa, jotka olivat antaneet elämälle sisältöä.

Urkujen pauhun loputtua kirkkoherra aloitti oman osuutensa, jota Kirmo ei välittänyt kuunnella, sillä hän tiesi, että harvoin missään valehdellaan niin paljon kuin siunaustilaisuudessa tai merkkipäivillä. Keventääkseen synkkää mielialaansa Kirmo palautti mieleen, mitä

nimenomaan Veikko oli kertonut sanoneensa 60-vuotisjuhliensa koru- ja puheiden pitäjälle:

”Kiitos sanoistasi, mutta en ole puoliksikaan niin viisas kuin kerroit, mutta en myöskään puoliksikaan niin tyhmä kuin ajattelit.”

Kirmoa alkoi hymyilyttää, mutta hän piti naamansa peruslukemilla ja antoi syvien mietteiden viedä. Miten ihmeessä Veikko oli voinut saada vesikauhun, joka yleensä tarttui vain eläimen puraisusta tai avohaavan nuolaisusta? Mikä kummallinen otus Veikkoa oli oikein puraissut? Minkäänlaisia merkkejä puraisuista ei ollut kuitenkaan löytynyt.

Välittömästi diagnoosin selvittyä Kirmo oli täydentänyt tietoaan vesikauhusta eli raivotaudista. Hänelle selvisi, että nimitys vesikauhu johtui siitä, että jos taudinkantaja koetti juoda vettä tai muuta nestettä, nielun lihakset kouristuivat kivuliaasti, ja tämän vuoksi nesteen nauttiminen oli lähes mahdotonta. Vesikauhu ei ilmennyt millään tavalla ennen kuin varsinaiset oireet puhkesivat. Siinä vaiheessa ei tautia enää voitu hoitaa, sillä virus oli jo pesiytynyt aivoihin ja hermojärjestelmään. Taudin kulku riippui paljolti siitä, kuinka lähellä aivoja viruksen tartuntakohta oli – mitä lähempänä, sitä nopeampi oli kuolema, ellei uhri saanut rokotetta.

Veikolla tauti havaittiin aivan liian myöhään. Ruumiinavaus ei antanut minkäänlaista lisävalaistusta; poikkeuksellista oli ollut vain pieni pisto lähellä niskaa, ei muuta.

”Olisiko joku antanut Veikolle tappavan tuliaisen, oikean niskalaukauksen?” Kirmo pohti kirkkoherran jatkaessa litaniansa Veikon hyvistä ominaisuuksista. Kirmokin jatkoi omia muisteloitaan miettimällä, mitä hänen hyvä ystävänsä virologi Syksy Kurttila oli kertonut mahdollisuudesta tartuttaa rabiesvirus tarkoituksellisesti.

”Jep”, Syksy oli vastannut Kirmon kysymykseen, ”kyllä rabiesvirus voidaan hyvin tartuttaa, jos halutaan ja jos on teknologia. Tarvitset vain elävää virusta, injektioruiskun

sekä tilaisuuden, jolloin piikitettävä ei joko huomaa pistosta tai ei välitä siitä. Jos saat uhrin intensiivisen huomion kiinnittymään muualle, niin hän ei välttämättä noteeraa tuollaista pientä pistosta lainkaan. Ja jos uhri antaa sen olla, niin parin kolmen päivän kuluttua on myöhäistä.”

Kirmo oli päätenyt johtopäätökseen, että Veikolle oli tarkoituksellisesti tartutettu vesikauhu. Mutta kuka ja miksi? Asialla eivät ainakaan ole olleet kansainväliset kilpailijat. Veikko oli bisneksissä kovanahkainen liikemies, jonka poismenoa kilpailijat tuskin surivat, mutta että murhattaisiin tarkoituksellisesti, se olisi jo oudompaa. Joka tapauksessa tekijällä oli täytynyt olla sekä voimavaroja että pääsy Veikon lähelle ja vieläpä niin, ettei Veikko ollut osannut epäillä mitään.

Kirkkoherra lopetti osuutensa toimituksessa. Siunauskansa alkoi keräillä itseään kasaan ja pikkuhiljaa poistua kirkosta kohti Savoyssa järjestettävää muistotilaisuutta. Sinne Kirmo ei enää halunnut mennä. Hän kaappasi Virven käsipuoleensa ja he lähtivät astelemaan kohti rautatieasemaa palatakseen junalla Tikkurilaan. Kirmoa suuresti vaivasi tapaus Veikko Viitala, jolla hän nimitti ongelmaansa. Kuka ja mikä kuoleman aiheutti? Ja miksi? Sisällään hän vannoi, että hän selvittäisi Veikon kohtalon. Hän ei luovuttaisi, ennen kuin saisi totuuden selville.

Tapausta ei – ainakaan vielä – käsitelty rikoksena, sillä epäiltiin, että Veikko mielellään metsässä liikkuvana ja metsästystä harrastavana oli saanut viruksen joko metsästyskoirilta tai ehkä lepakolta. Tätä mahdollisuutta tuki myös se, että Veikko oli löydetty kuolleena omalta mökiltään Inkoon saaresta, jonne hän oli vetäytynyt viikoksi pohtimaan sitä, että jäisikö eläkkeelle jo ensi vuonna vaiko vasta kolmen vuoden kuluttua.

”Jos Veikko olisi ollut kotonaan eikä saaresta, olisiko hänet saatu ajoissa hoitoon? Ja miksi hän ei ollut hälyttänyt apua?”

2

Kirmo aukaisi silmänsä ja koetti päästä jyvälle todellisuudesta. Hän oli yöllä nähnyt unta - niin hän kuvitteli - että hänen hyvä ystävänsä Veikko Viitala oli kuollut ja että hän itse oli ollut mukana hautajaisissa. Hänen sydäntään särki, sillä vaikka hän oli tottunut ammatissaan moniin karmeuksiin, niin läheiseksi koetun henkilön poismeno sattui aina syvältä, myös silloin, kun se tapahtui unessa. Kirmo käänsi päätään ja huomasi viereisellä tyynyllä tutut, ihanat kasvot ja kuuli vienoisen kuorsauksen, joka oli Virvelle ominaista. Kirmo mietti, että elämä oli sittenkin melko mukavaa, suruista huolimatta. Hän nousi varovasti ylös ettei herättäisi Virveä ja hiipi olohuoneeseen. Sohvapöydällä näkyi surureunainen kutsu. Se palautti hänen mieleensä: Veikko Viitala todellakin oli kuollut, ja eilen oli ollut hänen siunaustilaisuutensa, johon he olivat osallistuneet. Hän ei siis ollutkaan nähnyt unta.

Mieli herkistyneenä Kirmo huokaisi syvään.

”Niin meille kaikille käy ennemmin tai myöhemmin. On se vaan outoa, kuinka yksinkertaisia me länsimaiset ihmiset olemme. Joka päivä ihmisiä kuolee ja sairastuu, ja silti me kuvittelemme aina, että meille ei voi käydä samoin. Käyttäydymme niin kuin eläisimme ikuisesti.”

Löytääkseen helpotusta alakuloonsa hän avasi kannettavan tietokoneensa. Ennen kuin hän ennätti saada eteensä mitään erityistä, kilahti sähköpostin merkkiäni, joka ilmoitti uudesta viestistä. Kirmo klikkasi postin auki. Ei olisi kannattanut, sen hän huomasi heti, sillä hänen eteensä ilmestyi kuin tyhjästä hänen juuri kaipaamansa henkilö.

Ei Kirmoa Veikon kuva olisi häirinnyt, mutta nyt ilmentyneessä muodossa se suorastaan kuvotti. Videossa Veikko näytti olevan kauheiden kouristusten ja kramppien kourissa; karmiva ilme kasvoillaan hän tarttui kurkkuunsa suurella voimalla aivan kuin olisi yrittänyt kuristaa itsensä. Videoleike kesti onneksi vain viisitoista sekuntia, minkä jälkeen näytön alareunaan ilmestyi omituisen näköinen teksti, aivan kuin tietokoneen tekstintunnistusohjelmisto olisi mennyt sekaisin ja ryhtynyt tuottamaan siansaksaa.

Kirmo oli niin ällistynyt, ettei osannut tehdä mitään. Hän istui apaattisena nieleskellen sekä kiukkuaan että suruaan ja tuijotti tyhmänä näyttöä. Hitaasti hänessä asuva kyttä alkoi herätä, ja pienet tontut päässä alkoivat huutaa, että kyseessä oli varmasti jokin elintärkeä viesti hänelle. Mutta mitä ihmeen arameaa tai sanskriittia mongerrus oli? Sen verran hän tajusi, että videonpätkän viesti kannatti tallettaa, silloin hän voisi myöhemmin selvittää, mitä se oikein tarkoitti, jos se yleensä tarkoitti mitään.

Hän kopioi tekstin pikanäppäimellä, tallensi sen nopeasti ja huomasi, että oli osannut vaistomaisesti toimia täsmälleen oikein, sillä muutama sekunti tallentamisen jälkeen teksti hävisi bittiavaruuteen. Sen tilalla näytöllä välähti selkeällä suomen kielellä vain yksi sana: *Hyvästi*.

Kirmo tuijotti tietokonetta hölmistyneenä.

Oliko etruskien taiteessa esiintynyt kiusanhenki, nimeltään phersu, löytänyt hänet uhrikseen ja alkanut vaivata häntä? Hän huomasi samassa mahdollisen sanaleikin ja mutisi puoliääneen:

”Niinpä niin, taitavat monet pitää nykyisiä persuja samanlaisina kiusanhenkinä kuin etruskit pitivät phersua.”

Sen enempää ei nyt ollut aikaa pohtia phersua tai persujakaan, vaan hänen oli selvitettävä tekstin sisältö. Hän siirtyi kirjoituspöytänsä luo, napsautti printteriin virran ja odotti sen lämpiämistä. Viesti kannatti tulostaa varmuuden vuoksi jo senkin takia, että hän voisi kävellä lappu kädessä ja siten virittää aivosolujaan ongelman ratkaisemiseen.

Paperi kädessään hän sitten vaelsi edestakaisin olohuoneessa. Yhtäkkiä mahdollinen ratkaisu välähti kuin salama hänen mieleensä. Kirmo syöksyi kylpyhuoneeseen, nappasi kaapista peilin ja palasi sohvapöydän ääreen. Hän alkoi käänellä lappua peilin edessä kunnes viestin sisältö kirkastui. Lapussa oleva teksti ei ollut arameaa eikä sanskriittia vaan englantia, ja siinä luki, tosin peilikirjoituksena ja vieläpä oikealta vasemmalle:

Tämä oli viimeinen varoitus. Jos et lopeta asioihimme sekaantumista, koet ystäväsi Veikko Viitalan kohtalon.

Lisäksi allekirjoitus: *Suuri Signoria*

Siinä kaikki. Mutta siinä oli tarpeeksi. Nyt Kirmolla oli varma tieto siitä, että Veikko oli murhattu, ja murhan takana oli Moraalinvartijoiden Suuri Signoria. Hän ymmärsi myös, mistä ja miten Veikko oli rabiesin saanut. Se oli istutettu jossain sopivassa tilanteessa, ehkäpä jo ennen lähtöä mökille.

Koska Moraalinvartijoiden säännöt vaativat, että lopullisen tuomion antaa aina Suuri Signoria, joka myös toimeenpanee sen, niin todennäköisesti suomalaiset eivät ole olleet mukana, vaan asia oli hoidettu monikulttuurisin voimin. Olisiko itse Wilhelm Russi ollut piikin antaja? Se ainakin oli Kirmon mielestä varmaa, että vesikauhu oli istutettu Veikkoon injeksiolla ja lisäksi sellaisessa tilanteessa, jossa tämä ei ollut osannut epäillä mitään eikä ketään.

Tässä vaiheessa Kirmo ei tietenkään vielä tiennyt, että Suuri Signoria oli päättänyt suoda Veikolle tuskattoman poismenon. Sen toteuttajaksi oli määrätty Wilhelm Russi, joka omasta mielestään oli suuri taiteilija ja viisaampi kuin Suomen Signorian jäsenet. Ja hän halusi pitää huolen siitä, että Suomen Signorian jäsenen, siis Veikon, kuolemalla olisi tehokas pelotevaikutus muihin jäseniin. Siksi Wilhelm oli jakanut Kirmollekin toimittamansa videon myös kaikkien maiden signorioiden jäsenille. Ja oli myönnettävä, kyllä se oli tehonnutkin.

Kirmo antoi itselleen juhlallisen lupauksen:

”Minä saan teidät vielä kiinni, sekä sinut Wilhelm Russi että sinut Herr X, sen kun vain olet suuren Paracelsuksen jälkeläinen, ei se sinua suojele.”

Hänen mahdollisuutensa mainittujen roistojen kiinnisaamiseksi olivat hyvin pienet – ainakaan nopeasti se ei onnistuisi, sen Kirmo oivalsi. Mutta sitähän kukaan ei tiedä, mitä kaikkea voi tapahtua, kun vain aikaa riittää. Eikä kukaan muu kuin Kirmo itse oivaltanut sitä, kuinka määrätietoinen ja pitkäjänteinen mies rikoskomisario Kirmo Vakava oikein oli.

3

Viisikymppinen varteva mies istahti jalkaprässiin, sääti painot oikeille kohdille ja alkoi veivata, kuten hän itse hommaa nimitti. Hän oli päättänyt tänään vääntää kunnon treenin ja keskittyä erityisesti alavartaloon ja jalkalihaksiin. Mies teki mittavan määrän toistoja muutaman kymmenen rykäyksissä kerrallaan ja piti noin minuutin tauon sarjojen välillä. Aluksi tekeminen sujui hyvin, mutta neljännen toistosarjan jälkeen hän alkoi puusuttaa. Nostaessaan katseensa kohti kuntosalin takaosaa hänen silmänsä poimivat koko touhun alullepanijan - henkilön, joka oli syypää hänen tämänhetkiseen ahdinkoonsa. Syypää asteli juuri naisten pukuhuoneesta, vilkutti hänelle iloisesti ja suikkasi suukon, etänä tällä kertaa, ja kääntyi sitten kulman taakse vieden mukavan persauksensa jumppasalin puolelle, jossa oli alkamassa bootylicious-tunti.

”Ainakin tuolla naisella on jumppa tehonnut oikein hyvin siihenkin ruumiinosaan”, mies tuumi.

Naisen häivyttyä näköpiiristä mies, rikoskomisario Kirmo Vakava, keskittyi jälleen omaan harjoitteluunsa.

Kun Virve lähes vuosi sitten oli alkanut painostaa Kirmoa kuntosalille ylläpitämään kuntoaan - minkä tuli olla pettämätön poliisikomisarion vaativassa tehtävässä - oli Kirmo aluksi ollut epäröivä. Hän esitti vastaväitteitä ja intti, että oli pärjännyt ilman kuntosalia tähänkin asti ja aikoi pärjätä tästä eteenpäinkin.

Kuntosaliasiassa kävi kuten usein muissakin asioissa, naispuolinen kohtalotar sai tahtonsa läpi, ja Kirmo lupasi ainakin kokeilla. Niinpä he yhdessä riensivät yleensä kolme kertaa viikossa Tikkurilan keskustassa sijaitsevalle Citius-

Altius-Fortius -nimiselle kuntosalille treenaamaan. Virve kävi erilaisissa jumpissa ja Kirmo puolestaan treenasi lihaksiaan, toisinaan sousti tai pyöräili vahvistaakseen hapenottokykyään. Tätä ihanuutta oli kestänyt yli kahdeksan kuukautta, ja yllätyksekseen Kirmo oli havainnut alkavansa jopa kaivata salirääkkiä, joksi hän sitä kutsui. Jo tämänkin lyhyehkön ajan perusteella hän oli huomannut muutaman hyvän puolen, joista yksi oli se, että unenlaatu oli parantunut selvästi. Toinen oli painon sopeutuminen Kirmon mielestä hyvälle tasolle. Virvekin oli kehunut Kirmon kehittynyttä habitusta.

CAF-kuntosali oli Kirmon mielestä erinomainen kaikin puolin; siellä oli tarpeeksi kuntolaitteita jokaista lihasryhmää varten sekä ensiluokkaiset mahdollisuudet soutuun ja kuntopyöräilyyn. Yrityksen henkilökunta, joka koostui etupäässä nuorista naisista ja miehistä, oli todella ystävällinen ja mukava, ja Kirmo koki olevansa aina tervetullut. Salilla käynnistä oli tullut osa hänen elämänsä, ja hän oivalsi, kuinka suurenmoisen palveluksen Virve hänelle oli tehnyt, kun oli patistanut hänet mukaan. Virve, joka oli käynyt saman kuntokeskuksen jumpissa jo useamman vuoden ajan, oli todella mielissään sekä omasta puolestaan että myös siitä, että Kirmo oli niin hyvin omistautunut salielämälle.

Pikkuhiljaa Kirmo oli alkanut tutustua Citius-Altius-Fortius -salin työntekijöihin, ei välttämättä mitenkään syvemmin, mutta tottuneena ammattinsa vuoksi ihmisten käyttäytymisen seuraamiseen hän havainnoi henkilökunnan toimintaa. Kirmon muhkea olemus herätti työntekijöiden, varsinkin naispuolisten ja nimenomaan muutaman hieman kypsemmän ikäisen naisen kiinnostuksen.

Erityisesti eräs personal trainer ja ryhmäliikuntatuntien vetäjä tunsu melkoista vetoa Kirmoon. Tämä Heini-niminen ohjaaja oli kiinnostunut Kirmosta niin paljon, että välittömästi nähdessään Kirmon teki tikusta asiaa, tunki juttelemaan ja kyselemään kaikenlaista. Heini ei näyttänyt

välittävän vähääkään siitä, että Kirmon ja Virven yhteiselo oli ilmeistä; nämä kaksi tulivat ja lähtivät aina yhdessä eikä heidän suhteensa jäänyt kenellekään epäselväksi.

Heini oli noin 35-vuotias, hänellä oli kullankeltaiset hiukset, ruskeat silmät, rusohuulet ja upea habitus, joka osoitti pitkäaikaisen treenaamisen tulokset. Koko hänen 170-senttinen kroppansa suorastaan huokui terveyttä ja hyvinvointia. Oikeastaan ainut piirre, joka Kirmoa hieman ihmetytti, oli jonkinlainen synkkä vakavuus, joka naisesta välittyi.

Koko salihenkilökunnasta Virven suosikki oli liikunnanohjaaja Kirsikka Komula, yli 40-vuotias, lyhyehkö, hieman pyöreä mutta timmikuntoinen nainen. Kirsikalla oli punaruskeat hiukset ja pirteä hymy, ja hänen sinivihreät silmänsä tuikkivat kuin timantit. Hänestä loisti iloisuus ja empaattisuus, ja hänen läheisyydessään kaikki tunsivat olevansa ympäröitynä positiivisella energialla. Kirmo oli Virven kanssa samaa mieltä Kirsikan olemuksesta ja sanoikin usein:

”Kyllä se on onnen Pekka, joka tuon Kirsikan saa kahlehdittua. Sillä miehellä käy yhtä hyvä tuuri kuin minulla sinun kanssasi.”

”Kiitos kultaseni, olet ystävällinen”, Virve hykerteli.

Tällä kertaa Kirmo ehti juuri saada jalkaharjoittelunsa loppuun, kun Heini putkahti hänen eteensä.

”Onko totta, että olet rikoskomisario? Oletko selvittänyt vaikeita rikoksia? Onko sinulta koskaan päässyt konna karkuun?” Heini alkoi tivata taas kerran. Kysymysvuoren myötä hän samalla tunkeutui suomalaisittain lähelle - noin 30 senttimetrin päähän Kirmosta, joka oli kiikissä jalkaprässilaitteessa.

Mistä ihmeestä Heini oli saanut tietää, että hän oli poliisi, Kirmo pohti kuumeisesti. Ja että yrittäisikö livistää vai vastaisiko jotakin. Hän ei ehtinyt tehdä kumpaakaan, kun erittäin kaunis vaaleahiuksinen reilusti kolmekymppinen nainen respasta huusi eestiläisellä korotuksella:

”Heini, sinulle on puhelu. On kiireinen asia. Ja muista, että sinulla alkaa pilates-tunti viiden minuutin kuluttua.”

Harmistuneesti huokaisten Heini riensi puhelimeen antaen samalla Kirmolle vapautuksen piinapenkistä. Kirmo kohotti kätensä kiitokseksi vastaanoton neitokaiselle, lähetti hän mielessään kiitoksen myös yläkerran insille, jolla nimikkeellä hän kutsui korkeampaa voimaa. Hänen katseensa viivähti vastaanoton vaaleahiuksisessa kaunottaressa, joka väläytti hänelle hurmaavan mutta epävarman tuntuksen hymyn.

Kummallinen värähdys lävisti samalla Kirmon mielen.

”Tuon naisen minä aivan varmasti tunnen. Kuka kumma hän voi olla? Ja missä ihmeessä olen hänet tavannut?”

Samassa keskuksen vaalea kaunokainen kääntyi ja lähti kohti jumppasaleja, joissa iltapäivän jummat olivat alkamassa, yhtä aikaa kaikissa kolmessa salissa. Tästä Kirmo teki johtopäätöksen, että viestin välittänyt kaunis keskusapulainen oli myös jumppien vetäjä.

”Täytyy painaa mieleen tuo nuori nainen ja yrittää selvittää, miksi sain niin voimakkaan dejavu-tuntemuksen”, pohdiskeli Kirmo itsekseen ennen kuin jatkoi treenausta. Katkoksia oli jo ollut aivan liikaa; salilla hän ei halunnut lörpötellä enkä seurustella. Hän oli tullut tänne treenaamaan, ja sitä hän aikoi myös tehdä.

4

Personal trainer, sivutoiminen liikunnanohjaaja Heini Jutila oli parhaassa iässä oleva verevä nainen, jonka seesteinen ja trimmattu ulkokuori kätki sisäänsä todellisen Pinatubon, joka voisi räjähtää taivaan tuuliin minä hetkenä tahansa.

Siviiliammatiltaan hän oli kuin olikin pappi. Huolimatta vakaumuksestaan Heini vaikutti olevan jotenkin eksesissä. Jos hänen salaiset mietteensä olisivat tulleet julki, olisi häntä saatettu pitää jopa seinähulluna. Tämä oli yksi hänen suurista ongelmistaan; hän ei voinut aitoa ydintään paljastaa kenellekään. Ja se oli hänestä hyvin epäoikeudenmukaista. Että protestanttisessa opissa ei ollut katolisten tyylistä rippiä, sitä hän mielessään kirosi – lievillä sanoilla kylläkin, sillä sen verran pappiskoulutus oli häntä muokannut. Hän joutui kantamaan taakkansa yksin.

Sisäistä tulivuortaan Heini yritti purkaa väkevissä saarnoissaan kirkkoväelle, josta suurin osa ei häntä edes kuunnellut. Koska pelkkä puhe ei tuntunut auttavan, hän alkoi myös tehdä työtä epäoikeudenmukaisiksi kokemiaan asioita vastaan. Hän löysi hyvän kohteen seurattuaan, kuinka epäoikeudenmukaisesti Suomen virkakoneisto kohteli maahan tulleita turvapaikanhakijoita. Heinin mielestä kaikki maailman lapset ja vanhemmatkin turvapaikan hakijat olisi pitänyt ottaa vastaan ja heille olisi tullut järjestää säällinen elämä uudessa kotimaassaan Suomessa. Hän ei voinut ymmärtää, miksi kukaan voisi vastustaa tällaista ajatusta; hän itse oli valmis antamaan kaikkensa maahantulijoiden hyvinvoinnin eteen. Aktivistitoiminta ajoi hänet myös vastakkain virkavallan kanssa. Tämän seurauksena piispa, naispuolinen hänkin, oli ilmoittanut, että Heinin oli haettava